

חלק ז - פרשת תרומה		
מחוק מדבש	וילנא	יום
תקפ-תקצב	קעה ע"ב	ראשון
תקצג-תר	קעז ע"א	שני
תר-תרט	קעז ע"ב	שלישי
תרט-תריח	קעז ע"א	רביעי
תריח-תרכו	קעז ע"ב	חמישי
תרכו-תרלג	קעה	שישי
תרלג-תרמב	קעה	שבת

אויף די
פרשה
און עניני
דיומא

זהר הקדוש מתוך מדבש

נתגרב לעילוי ולטובת נשמת הר"ר ישעיה ז"ל בן יבלחט"א הר"ר אהרן הכהן הי"ד

מרכז "מיתוק מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים
יו"ל בעזרה שיי"ת ע"י

עלון מס' 103 | פרשת וילך - יום הכיפורים תשפ"ג

שבת שובה

עונשי העונות ותיקונם בקיום המצות

אם נשמתא עברת על פקודי אורייתא אם הנשמה עברה על מצות התורה, דהיינו אם חטא האדם כשהנשמה בגופו, ואנחת חובין בגופא והשאיירה הנשמה חובות בגוף, דין איהו ליפרע מנכסי תומים הדין הוא ליפרע מהנכסים של היתומים, דהיינו בפקודין דעשה דאשתאר לון מנשמתא במצות עשה שנשאררו לרוח ונפש מן הנשמה, שמנכים מן הזכיות כנגד העונות שעשתה הנשמה כדמפרש לקמן, ומפרש למה הנשמה נסתלקה מן הגוף ונשאררו הרוח ונפש, ואמר דבגין חובין נטלין מחייביא משפונא דאיהי נשמתא כי בשביל העונות שעשה הגוף בהיות הנשמה בתוכו, לוקח הקב"ה משכונו שהיא הנשמה, לפי שהנשמה אינה סובלת טומאת העונות, לכן מסלקים אותה מגוף האדם כשחוטא, ודא איהו וזהו מה שכתוב **אם חבל תחבל שלמת רעך שהאדם מקבל משכון את נשמתו מה', ואם האדם חוטא ח"ו, אז הקב"ה מסלק ממנו את משכונו, והיינו את נשמתו הנקראת שמלה כנ"ל.** (הגר"א ומפרשים)

ומפרש ואמר נאי אית ליה חובין ואם יש לו לאדם עונות, נאית ליה זכרון וגם יש לו זכיות, אתפרעו חובין בזכרון נפרעים העונות בזכיות, ור"ל שמנכים לו מזכותיו כנגד העונש המגיע לו בעונותיו, ואתמר ועל זה למדנו יצא שכרו בקפסדו דהיינו יצא שכר זכיותיו, בהפסדו של עונותיו.

אידיש

די שטראפן פון די עבירות און זייער תקון
מיטן מקום זיין די מצות

אויב די נשמה האט עובר געווען אויף די מצות פון די תורה, דאס מיינט אויב דער מענטש האט געזינדיגט ווען די נשמה איז אין זיין גוף, און די נשמה האט איבערגעלאזט חובות אינעם גוף, איז דער דין אז מען פאצאלט עס פון די פארמעגן פון די יתומים, דאס מיינט, מיט די מצות עשה וואס איז איבערגעבליבן פאר דעם רוח און דעם נפש פון די נשמה, אז מען רעכנט אראפ פון די מצות אנמקעגן די עבירות וואס די נשמה האט געטון, אזוי ווי דער זוהר הקדוש ערקלערט ווייטער. און דער זוהר הקדוש ערקלערט יעצט, פאר וואס די נשמה איז אונעקגעגאנגען פונעם גוף און עס זענען געבליבן דער רוח און דער נפש, און דער זוהר הקדוש זאגט, ווייל צוליב די עבירות וואס דער גוף האט געטון ווען די נשמה איז געווען אין אים, נעמט דער אויבערשטער זיין משכון וואס דאס איז די נשמה, ווייל וויבאלד די נשמה קען נישט ליידן די טומאה פון די עבירות, דעריבער נעמט מען איר

אונעק פונעם גוף פון דער מענטש ווען ער זינדיגט, און דאס איז וואס עס שטייט אין פסוק "אם חבל תחבל שלמת רעך", אויב דו וועסט נעמען די קלייד פון דיין חבר פאר א משכון, דאס מיינט אז דער מענטש פאקומט זיין נשמה פונעם אויבערשטן פאר א משכון, און אויב דער מענטש זינדיגט חס ושלום, דעמאלטס טוט דער אויבערשטער צונעמען פון אים זיין משכון, און דאס איז זיין נשמה וואס ווערט אנגערופן "שמלה", א קלייד, ווי דערמאנט.

ערקלערט דער זוהר הקדוש, און אויב דער מענטש האט עבירות, און ער האט אויך מצות, ווערן די עבירות פאצאלט דורך די מצות, און דאס מיינט אז מען רעכנט אים אראפ פון זיינע מצות אנמקעגן די שטראף וואס עס קומט אים צוליב זיינע עבירות, און אויף דעם האבן מיר געלערנט "יצא שכרו בהפסדו", דאס מיינט אז עס איז ארויסגעגאנגען דער פאלוינג פון זיינע מצות, מיטן שארן פון זיינע עבירות.

ואחר נִכְוֵי הַעֲוֹנוֹת מִיָּד חֲזָרִין לֵיהּ לְגוֹפָא קָדָם דִּי יֵיתִי שְׁמַשָּׂא מִיַּד מַחְזִירִים אֶת הַנִּשְׁמָה לְגוֹף קוֹדֵם שִׁיבָא זְרִיחַת הַשֶּׁמֶשׁ בְּבֹקֶר, וְדָא אִיהוּ זִוְהוּ מַה שְׁכָתוּב עַד בָּא הַשְּׁמַשׁ תְּשִׁיבֵנוּ לּוֹ פִּי עַד שְׁתִּזְרַח הַשֶּׁמֶשׁ בְּבֹקֶר מַחְזִירִים לוֹ נִשְׁמָתוֹ, וְאִמְר דְּכַד נָאִים בְּרַ נֶשׁ, נִשְׁמָתָא סְלֵקָא מִיָּהּ כִּי כְשִׁישׁן הָאָדָם הַנִּשְׁמָה מִסְתַּלְקַת מִמֶּנּוּ וְעוֹלָה לְמַעְלָה, וְלֹא נִחְתַּת בְּגוֹפָא עַד דְּפְרַעַת כָּל חוֹבִין דְּעֵבֵד בְּרַ נֶשׁ בְּהִוּוּא יוֹמָא וְאִינַה יוֹרֵד לְגוֹף עַד שְׁפוֹרַעַת אֶת כָּל הַחוֹבוֹת שַׁעֲשֵׂה הָאָדָם בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, וְר"ל שְׁמַנְכִים לֹא זְכוּת כִּנְגַד הַעֲוֹנוֹת שַׁעֲשֵׂה בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם.

וְאִמְר וּבְגִין דָּא מְמַשְׁפֵּן לָהּ הֵהוּא בִּי דִינָא דְלַעֲיָלָא וּבִשְׂבִיל זֶה מִמְשַׁכְּנִין הַבַּיִת דִּין שֶׁל מַעְלָה אֶת הַנִּשְׁמָה, בְּגִין דְּמַקְטָרְגָא סְלִיק אַבְתְּרָהָא לְפִי שֶׁהַמְקַטְרֵג עוֹלָה אַחֲרֶיהָ, לְמַתְבַּע מִיָּהּ דִּינָא לְחַבּוּעַ מִמֶּנָּה דִּין בְּאַרְבַּע מֵיתוֹת בֵּית דִּין כְּפִי הַעֲוֹנָה הַמְגִיעַ לוֹ עַל עוֹנוֹתָיו, תְּרִין דְּאַתְמַר לְעֵיל שְׁתֵּי מֵיתוֹת שֶׁל הָרֵג וְחִנּוּק כְּבֹר נִתְבָּאֵר לְמַעְלָה, וְתְרִין דְּאִינוּן שְׂרִיין עַל אִינוּן דְּמַגְלִין עֲרִיין דְּאוֹרִייתָא וְשְׁתֵּי מֵיתוֹת שֶׁל סְקִילָה וְשִׁרְפָה שֶׁהֵם שׁוֹרִים עַל אֵלּוֹ שְׁמַגְלִים עֲרִיּוֹת שְׁבַתוֹרָה, כְּגוֹן סְקִילָה בְּנַעֲרָה הַמְאֹרְסָה וְבֵת כֹּהֵן, וְשִׁרְפָה בְּאִמָּה וְבֵתָהּ, וּבַעֲוֹלָם הַעֲלִיּוֹן הַעֲוֹנָה הוּא שְׁמַשְׁלִיכִים אֶת הַנִּשְׁמָה לְכַף הַקֶּלַע כְּעִין סְקִילָה, וְשִׁרְפָה שֶׁנִּשְׁרַפְתָּ הַנִּשְׁמָה בְּגִיָּהֶם, וְזִפְאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּנִטְרִיר לָהּ בְּכָל יוֹמָא אֲשֶׁרִי מִי שְׁשׁוֹמֵר אֶת נִשְׁמָתוֹ כָּל יוֹם וְיוֹם, שֶׁלֹּא יִחְטָא וְלֹא תִתְמַשְׁכֵּן הַנִּשְׁמָה בְּעוֹנוֹתָיו. (הַגְר"א וְכ"מ וּמְפֻרְשִׁים)

וּבְזִמְנָא דְּחוֹבִין אִינוּן רַבְרַבִּין וּבּוֹמֵן שַׁעֲשֵׂה הָאָדָם עוֹנוֹת גְּדוּלִים שְׁחִיבִים עֲלֵיהֶם מֵיתוֹת בֵּית דִּין, וּמַלְּוָה בְּרַ נֶשׁ חוֹבִין עַל מְשֻׁכְּנָא וְהָאָדָם מְלוּה אֶת הַעֲוֹנוֹת שֶׁלוֹ עַל מִשְׁכּוֹן, דְּהֵיִינוּ שְׁלוֹקָחִים מִמֶּנּוּ אֶת נִשְׁמָתוֹ לְמִשְׁכּוֹן בְּעֵבֹר עוֹנוֹתָיו, עַד שִׁיחֲזוֹר בְּתֻשׁוּבָה, אֲבָל אִם לֹא עָשָׂה תֻשׁוּבָה אִזְ אֲבָד מְשֻׁכְּנָא דְּאִיְהִי נִשְׁמָתָא וְלֹא חֲזָרַת לְגַבְיָה נִאֲבָד מִמֶּנּוּ הַמִּשְׁכּוֹן שֶׁהִיא הַנִּשְׁמָה וְאִינַה חוֹזֵרֶת אֵלָיו לְעוֹלָם, וְהֵיִינוּ אִם נִסְתַּלְקָה מִמֶּנּוּ בְּעֵבֹר עוֹנוֹת חֲמוּרִים, שְׂאִז אִין מְנַכִּים זְכוּת כִּנְגַד הַעֲוֹנוֹת, אֲלֵא הַדְּבַר תְּלוּי בְּתֻשׁוּבָה.

אִיִּשׁ

נַעֲרָה הַמְאֹרְסָה, אִ מִיִּדְל וְאִם אִזְ שׁוֹיִן גְּעוּוֹאֲרִין מְקַדְשָׁת צוֹ אִ מֵאֵן אִזְ הָאָט מְוִנָה גְּעוּוֹעוּן, אֲדַעַר אִ בַּת כְּהֵן וְאִם הָאָט מְוִנָה גְּעוּוֹעוּן, אִזְ דְּעַר שְׁמֵרָאָה פּוֹן "שְׂרַפָּה", פֶּאֲרַבְרַעֲנֵעוּן, בִּי אִיִּנְעַר וְאִם הָאָט גְּעוּוֹמְעוּן אִ פְּרוּי אִזְ אִיר טֶאֶכְטֵר, אִזְ אִינְעַם עוֹלָם הַעֲלִיּוֹן אִזְ דְּעַר שְׁמֵרָאָה אִזְ מְעוּן וְוִאֲרַפְט אֲרִיין דִּי נִשְׁמָה אִין כַּף הַקֶּלַע אִזְ וְוִי סְקִילָה, אִזְ "שְׂרַפָּה" אִזְ, אִזְ דִּי נִשְׁמָה וְעַרְט פֶּאֲרַבְרַעֲנֵט אִין גִּיהֶנֶם, וְוִאִוִיל אִזְ דְּעַר וְאִם הֵיט אִפּ זִיין נִשְׁמָה יַעֲדֵן טֶאֶג, אִזְ עַר זֶאל נִשְׁמָת זִינְדִיגוּן, אִזְ דִּי נִשְׁמָה זֶאל נִשְׁמָת פֶּאֲרַבְרַעֲנֵט וְעַרְט צוֹלִיב זִינְע זִינְד.

אִזְ אִינְדֵרְצִיִּט וְאִם דְּעַר מְעַנְטֵשׁ הָאָט גְּעוּטוֹן גְּרוֹיִסַּע עֲבִירוֹת אוֹיִף וְאִם מְעוּן אִזְ חֵיב מֵיתוֹת בֵּית דִּין, אִזְ דְּעַר מְעַנְטֵשׁ פֶּאֲרַגֵּט זִינְע עֲבִירוֹת אוֹיִף אִ מְשֻׁכְּוֹן, דָּאִם מִיִּנְט אִזְ מְעוּן גְּעַמְט צוֹ פּוֹן אִים זִיין נִשְׁמָה אִלֵּם מְשֻׁכְּוֹן צוֹלִיב זִינְע עֲבִירוֹת, בִּזְ עַר וְעַט תְּשׁוּבָה טוֹן, אֲפַעַר אוֹיִב עַר הָאָט נִשְׁמָת תְּשׁוּבָה גְּעוּטוֹן, דְּעַמְאֲלֵטִם וְעַרְט דְּעַר מְשֻׁכְּוֹן פֶּאֲרַלְוִירִין פּוֹן אִים, דָּאִם אִזְ דִּי נִשְׁמָה, אִזְ עַם קַעֲרֵט זִיךְ נִשְׁמָת צוֹרִיק צוֹ אִים קִינְמָל, אִזְ דָּאִם אִזְ, אוֹיִב זִי אִזְ אִזְ וְעַרְטֵנְגֶאנְגֶען פּוֹן אִים צוֹלִיב הַאֲרַבַּע עֲבִירוֹת, וְאִם דְּעַמְאֲלֵטִם רַעֲכֵנְט מְעוּן נִשְׁמָת אֲרַאֵפ מְצוֹת אֲנַמְקֶעֶן עֲבִירוֹת, נִאֲר דְּעַר זֶאל אִזְ תְּלוּי אִין תְּשׁוּבָה.

אִזְ נִאֲכֵן אֲרַאֲרַבְרַעֲנֵעוּן דִּי עֲבִירוֹת, גְּעַבְט מְעוּן גְּלִיִּךְ צוֹרִיק דִּי נִשְׁמָה צוֹם גּוֹף נִאֲךְ אִיִּדְעַר דְּעַר זִין שְׁיִינְט אוֹיִף אִינְדֵרְפֶּרִי, אִזְ דָּאִם אִזְ וְאִם עַם שְׁמִיִּט אִין פֶּסוּק "עַד בָּא הַשְּׁמַשׁ תְּשִׁיבֵנוּ לּוֹ", בִּזְ דְּעַר זִין שְׁיִינְט אוֹיִף זֶאלֶסְטוֹ עַם צוֹרִיקֶעֶרֶן צוֹ אִים, דָּאִם מִיִּנְט, בִּזְ דְּעַר זִין שְׁיִינְט אוֹיִף אִינְדֵרְפֶּרִי טוֹט מְעוּן אִים צוֹרִיקֶעֶבֶן זִיין נִשְׁמָה, אִזְ דְּעַר זִוְהַר תְּקַדוּשׁ זֶאָגְט, אִזְ וְעוּן דְּעַר מְעַנְטֵשׁ שְׁלֶאֲפֵט גִיִּט דִּי נִשְׁמָה אֲנוּעַק פּוֹן אִים אִזְ עַם גִיִּט אֲרוֹיִף אוֹיִב, אִזְ עַם גִיִּט נִשְׁמָת אֲרַאֵפ צוֹם גּוֹף בִּזְ זִי פֶּאֲצֶאֲלֵט אֲלַע חוֹבוֹת וְאִם דְּעַר מְעַנְטֵשׁ הָאָט גְּעַמְאֲכֵט אִין יַעֲנַם טֶאֶג, אִזְ דָּאִם מִיִּנְט אִזְ מְעוּן רַעֲכֵנְט אִים אֲרַאֵפ דִּי מְצוֹת אֲנַמְקֶעֶן דִּי עֲבִירוֹת וְאִם עַר הָאָט גְּעוּטוֹן אִין יַעֲנַם טֶאֶג.

אִזְ דְּעַר זִוְהַר תְּקַדוּשׁ זֶאָגְט וְוִיִּטְעַר, אִזְ צוֹלִיב דְּעַם טוֹעֵן דְּעַר בֵּית דִּין שֶׁל מַעְלָה מְמַשְׁפֵּן זִיין דִּי נִשְׁמָה, וְוִיבֶאֲלֵד דְּעַר מְקַטְרֵג גִיִּט אִיר נִאֲךְ, צוֹ פֶּאֲדֵרְט פּוֹן אִיר דִּין מִיט דִּי אֲרַבַּע מֵיתוֹת בֵּית דִּין לִוִּיטֵן עֲנֵשׁ וְאִם עַם קוֹמְט אִים צוֹלִיב זִינְע זִינְד, אִזְ דְּעַר זִוְהַר תְּקַדוּשׁ זֶאָגְט, צוֹוִי מֵיתוֹת פּוֹן "הַרְג" אִזְ "חֲנֹק", זֶעֲנֵעוּן שׁוֹיִן פְּרִיעַר עַרְקֶלְעֵרֵט גְּעוּוֹאֲרִין, אִזְ דִּי צוֹוִי מֵיתוֹת פּוֹן "סְקִילָה" אִזְ "שְׂרַפָּה" וְאִם רִוְעֵן אוֹיִף דִּי וְאִם זֶעֲנֵעוּן עוֹבֵר אוֹיִף גְּלוּי עֲרִיּוֹת פּוֹן דִּי תוֹרָה, אִזְ וְוִי דְּעַר שְׁמֵרָאָה פּוֹן "סְקִילָה", פֶּאֲרַשְׁמִיִּנְעֶרֶן, פֶּאֲרַ אִזְ

וכלא איהו בדין והכל הוא בדין אמת, דדן לה גבורה דאיהו בי דינא רברבא שדנה את הנשמה מדת הגבורה שהיא בית דין הגדול, שדנים את האדם בכל ליליא, בתרין עשר שעתין בי"ב שעות, ובשבעין ותריין רגעין פחשפון חס"ד ובע"ב רגעים כמספר חס"ד, והיינו שכל שעה נחלקת לששה חלקים, הרי בי"ב שעות יש ע"ב רגעים (ספירותו זמנים מועטים), לרמוז שדנים את האדם בגבורה הכלולה עם החסד, דאתמר ביה שנאמר בו והוכן בחדס פסא פי" שהקב"ה הכין את כסא הדין בחדס, ורזא דמלה וסוד הדבר נרמו במש"כ ותפקדנו לבקרים אתה משגיח על האדם לדונו בכל לילה בי"ב שעות עד הבקר, ועוד לרגעים תבתננו בע"ב רגעים אתה בוחן ודן אותו מצד החסד והרחמים.

(תיקוני זהר תיקון ה' דף קמב ע"ב, ובביאורינו כרך ג עמ' תקנט-תקסא)

ליום הכיפורים **בשעת נעילה נפרד המקטרג מישראל**

וישטום עשו את יעקב דהיינו למיזל אפתריה ולקטרגא ליה תדיר ללכת אחריו ולקטרג עליו תמיד.

ויעקב אזיל באינון יומין דבין ראש השנה ליום הכפורים ויעקב הלך באותם הימים שבין ראש השנה ליום הכפורים, עריק לאשתזבא מניה ובורח להנצל ממנו, על ידי כי תב בתיובתא שוי גרמיה בתעניתא כי חוזר בתשובה ומשים עצמו בתענית, עד דאתי ראש השנה ויום הכפורים עד שבא ראש השנה ויום הכפורים, פדין ידעי ישראל אז יודעים ישראל דעשו פא ביום הכפורים, ועמו ארבע מאות איש לעורר את הדין מד' אותיות שם אדנ"י שכל אות כלולה ממאה בחינות, פלהו מקטרגי זמינין לקטרגא לון כולם הם מקטרגים המוכנים לקטרג עליהם.

מיד ויירא יעקב מאד ויצר לו דהיינו ואסגי בצלותין ובעותין ומרבה בתפלות ובקשות, וזה שאמר ויאמר יעקב

אידיש

אינדערצייט פון נעילה טוט זיך דער מקטרג געזענענען פון די אידן

"וישטום עשו את יעקב", און עשו האט פיינט געהאט יעקב, דאס הייסט, צו גיין נאך אים און צו רעדן שלעכטס אויף אים שטענדיג.

און יעקב גייט אין יענע טעג צווישן ראש השנה ביז יום הכפורים, און ער אנטלויפט פדי זיך צו ראמענען פון אים, דורכדעם וואס ער קערט זיך צוריק מיט תשובה און ער ליינט זיך אריין אין א תענית, ביז עס קומט ראש השנה און יום הכפורים, דעמאלטס ווייסן די אידן אז "עשו פא", אז עשו קומט אום יום הכפורים, "ועמו ארבע מאות איש" און מיט אים זענען פיר הונדערט מענטשן צו ערוועקן דעם דין פון די פיר אותיות פונעם שם אדנ"י וואס יעדן אות ענטהאלט הונדערט בחינות, דאס זיי זענען אלע פאשולדיגער וואס זענען גרייט צו רעדן שלעכטס אויף זיי.

גלייך "ויירא יעקב מאד ויצר לו", האט יעקב זייער מורא און עס איז אים געווארן ענג, דאס הייסט, און ער פארקערט מיט תפלות און בקשות, און דאס איז וואס עס שטייט ווייטער אין פסוק "ויאמר יעקב אלקי אבי אברתם ואלקי אבי יצחק", און יעקב האט געזאגט, דער גאט פון

און אלעס איז מיט אן אמת'ע דין, וואס די מדה פון גבורה איז דן די נשמה, וואס דאס איז דער בית דין הגדול וואס איז דן די נשמה יעדער נאכט, אין צוועלף שעה, און אין צוויי און זיבעציג רגעים אזוי ווי דער צאל פון די גימטריא פון "חסד", דאס הייסט אז יעדע שעה ווערט צוטיילט אין זעקס חלקים, קומט אויס אז אין צוועלף שעה זענען דא צוויי און זיבעציג רגעים (דאס מיינט קורצע צייטן), צו מרמז זיין אז מען איז דן דעם מענטש מיט די בחינה פון גבורה וואס איז כלול מיט די בחינה פון חסד, וואס אויף דעם שטייט אין פסוק "והוכן בחדס פסא", און עס איז אנגעגרייט געווארן דער שטול מיט חסד, דאס מיינט אז דער אויבערשטער האט אנגעגרייט דעם שטול פון דין מיט די בחינה פון חסד, און דער סוד פון דער זאך איז מרמז אין דאס וואס עס שטייט אין פסוק "ותפקדנו לבקרים", און דו וועסט אים געדענקען יעדן אינדערפרי, דאס מיינט, אז דו השם יתברך טוסט משגיח זיין אויפן מענטש אים צו משפט'ן יעדן נאכט אין די צוועלף שעה ביז אינדערפרי, און נאכמער, אז "לרגעים תבתננו", אין די רגעים טוסטו אים פארשטן, דאס מיינט אז אין די צוויי און זיבעציג רגעים טוסטו אים פארשטן און אים דן זיין מצד די בחינה פון חסד און רחמים.

אלה"י אָבִי אַבְרָהָם וְאֵלֵהֶם אָבִי יִצְחָק, עַד דְּנָטִיל עֵיטָא עַד שְׁלוּקָה עֲצָה וְשׁוּלַח לּוּ מִנְחָה, הוּא הַשְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח לְעֹזָאזֵל, שְׁעַל יְדֵי זֶה הַקְּטִיגוֹר נַעֲשֶׂה סְנִיגוֹר [וכו'].

וְכִדְיִן אֶהְדֵּר עֲשׂוּ אֶפְטָרוֹפּוֹסָא דְיַעֲקֹב וְאִז חוּזֵר עֲשׂוּ לֵהוּיָת מִלְמַד זְכוּתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב, וְיַעֲקֹב לָא בְּעָא דּוּבְשִׁיָּה וְעוֹקְצִיָּה וְיַעֲקֹב אִינוּ רוּצָה לָא דּוּבְשׁוּ וְלֹא עוֹקְצוּ, לְכֵן אָמַר לּוּ יַעֲבֹר נָא אֲדוֹנֵי לְפָנֵי עַבְדּוֹ וְאִנִּי אֲתַנְהֵלָה לְאִטִּי וְגו', כִּדְיִן אִז נִאמַר וְיִשָּׁב בְּיוֹם הַהוּא עֲשׂוּ לְדַרְכּוֹ שְׁעִירָה, כִּי נִמְתְּקוּ כָל הַדֵּינִים לְגַמְרִי, וְנִתְכַפְּרוּ הַעוֹנוֹת. אִימְתִּי מִתִּי נַעֲשֶׂה עֲנִין זֶה, וְאָמַר בְּשִׁעַת נְעִילָה, דְּהָא אֲתַפְּרֵשׁ מִעֲמָא קְדִישָׁא כִּי אִז הַמְקַטְרַג נִפְרַד מִעַם הַקְּדוֹשׁ, וְקְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׂבִיק לְחוּבֵיהוֹן, וְכִפֵּר עַלֵּיהוּ וְהִקְבֵּה סוּלַח לְעוֹנוֹתֵיהֶם, וּמְכַפֵּר עֲלֵיהֶם.

כִּיּוֹן דְּהָהוּא מְקַטְרַגָא אָזֵל בְּהָהוּא דּוּרוּנָא וְאֲתַפְּרֵשׁ מִנֵּיהוּ כִּיּוֹן שְׁזֵה הַמְקַטְרַג הֵלֵךְ עִם זֶה הַדּוּרוּן וְנִפְרַד מֵהֶם, בְּעֵי קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַחְדֵי בְּכַנּוּי רוּצָה הַקְּבֵ"ה לְשִׁמוּח עִם בְּנָיו, מַה כְּתִיב אַחַר כֵּן וְיַעֲקֹב נִסַּע סְכַתָּה וַיִּבֶן לּוֹ בֵּית וְגו', עַל כֵּן קָרָא שְׁם הַמְקוֹם סְכַת דֵּהֵינּוּ שְׁנַכְנְסִים בְּסוּכוֹת לְקִיִּים מִצוֹת בּוֹרָאם.

כִּיּוֹן דִּיתְבוּ בְּסְכַתָּה, הָא אֲשַׁתְּזִיבוּ מִן מְקַטְרַגָא כִּיּוֹן שְׁיוֹשְׁבִים בְּסוּכוֹת הָרִי נִיצוּלוּ מִן הַמְקַטְרַג, כִּי הַשְׁכִּינָה פּוֹרֶסֶת כְּנַפֵּיהָ עֲלֵיהֶם, וְשׁוֹב אִין שׁוּם שְׁלִיטָה לְהַסְטְרָא אַחֲרָא עַל יִשְׂרָאֵל, וְנִבְדַּל מִן הַקְּדוּשָׁה לְגַמְרִי, וְקְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲדֵי בְּכַנּוּי וְהַקְּבֵ"ה שְׁמַח עִם בְּנָיו, לְכֵן זְכָאָה חוּלְקֵיהוֹן בְּהָאֵי עֲלֵמָא וּבְעֲלֵמָא דְאֲתִי אֲשֵׁרִי חֵלְקִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׁנֵאחֲזִים בְּמַלְכוּת, וְאֲשֵׁרִיהֶם בְּעוֹלָם הַבָּא, שְׁנֵאחֲזִים בְּבִינָה. (אמור דף ק ע"א - ע"ב ברעיא מהימנא ובביאורינו כרך יא עמ' תקסה-תקסו)

אידיש

וויפאלד דער באשולדיגער גייט אָנעק מיט דעם געשאַנק און ער געזעגנט זיך פון זיי, ווייל דער אויבערשטער זיך פרייען מיט זיינע קינדער, וואס שטייט נאכדעם אין פסוק "ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית וגו', על כן קרא שם המקום סכות", און יעקב איז געפארן קיין סכות און ער האט געבויט פאר אים א הויז, דערפאר האט ער גערופן דעם נאמען פון דעם ארט סכות - דאס הייסט אז מען גייט אריין אין די סכות כדי צו מקיים זיין די מצוה פונעם באשעפער.

ווי נאר מען זיצט אין די סכות זענען זיי געראטעוועט פון דעם באשולדיגער, ווייל די שכינה שפרייט אויס אירע פליגלען איבער זיי, און מער איז שוין גישטא קיין שום געוועלטיגונג פארן סטרא אחרא איבער די אידן, און ער ווערט אינגאנצן אפגעשיידט פון די קדושה, און דער אויבערשטער פריידט זיך מיט זיינע קינדער, דערפער, וואויל איז דער טייל פוון די אידן אויף דער וועלט, וואס זיי ווערן אנגעהאלטן אין די בתינה פון מלכות, און וואויל איז זיי אויף יענער וועלט, וואס זיי זענען אנגעהאלטן אין די בתינה פון ביהה.

מיין טאטע אברהם און דער גאט פון מיין טאטע יצחק, ביז ער נעמט אן עצה און ער שיקט צו אים א מתנה, דאס איז דער ציג וואס ווערט געשיקט צום שפיציגן בארג, וואס דורכדעם ווערט דער באשולדיגער א פארטיידיגער [וכו'].

און דעמאלטס קערט זיך עשו צוריק צו לערנען גערעכטיגקייט אויף יעקב, און יעקב וויל גישט, גישט זיין האניג און גישט זיין שטאף, דערפער האט ער געזאגט צו אים "יעבר נא אדוני לפני עבדו ואני אתנהלה לאמי" וגו', זאל מיין האר ביטע אריבערגיין פאר זיין קנעכט, און איד וועל זיך פירן צושטאמט, און דעמאלטס שטייט ווייטער "וישב ביום ההוא עשו לדרך שעירה", און עשו האט זיך אין יענעם טאג צוריקגעקערט צו זיין וועג קיין שעיר, ווייל אלע דינים זענען אינגאנצן זיס געווארן, און די זינד זענען געווארן פארגעבן. ווען געשעט דער ענין, זאגט דער זוהר הקדוש, אינדערציט פון געילה, ווייל דעמאלטס געזעגנט זיך דער מקטרג פונעם הייליגן פאלק, און דער אויבערשטער איז מוחל זייערע זינד, און ער פארגעבט אויף זיי.

צו באקומען דעם גליון יעדע וואך שיקט א אימייל צו: 3022233@gmail.com

הזוהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

"ובלכתך בדרך" פארמאט 70 כרכים מהדורת ר' יוסף צבי בערגער (In 6.5/4.5)

גרויסע סעט (In 9.5/6.5)

קלענע סעט - מהדורת ר' הערשל וועבער (In 7/5)